

Arrest

nr. 300 763 van 30 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 juni 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Oghaz gelegen in het district Haska Mena in de provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, broers en zussen. U bent van Pashtun afkomst.

Omstreeks 2014 begon u te werken voor het nationale leger als soldaat in de provincie Helmand. U werkte gedurende ongeveer acht maanden voor het leger, tot op het moment dat Daesh of de taliban aan uw vader liet weten dat u moest stoppen of dat het de laatste bedreiging zou zijn. Hierna stopte u en keerde u terug naar huis. Gezien de veiligheidssituatie in uw dorp niet goed was, verhuisden u en uw familie hierop naar Deh Bala.

U woonde gedurende ongeveer zes jaar in Deh Bala. U werkte er als taxichauffeur. Omstreeks einde 2019 begon uw broer I(...) te werken als soldaat voor de Patsun Kawanki in Deh Bala. Zelf bracht u met uw taxi af en toe boodschappen naar uw broer en zijn collega's, zodat u onrechtstreeks ook voor hen werkte. Op een gegeven moment vielen mannen van de taliban of Daesh, die op zoek waren naar u en uw broer I(...), uw ouderlijke huis binnen. Ze zeiden dat u en uw broer voor de ongelovigen werkten en ze jullie niet in leven zouden laten. Uw vader informeerde u en uw broer en zei dat jullie het land dienden te verlaten.

U en uw broer I(...) verlieten Afghanistan omstreeks mei 2020. U slaagde erin de grens van Turkije over te steken, maar uw broer werd opgepakt en teruggestuurd naar Afghanistan waar hij na enkele dagen werd vermoord door de Daesh of de taliban. Zelf kwam u na een reis van ongeveer één jaar aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 25 juni 2021.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door Daesh of de taliban omdat u voor de overheid heeft gewerkt.

Ter staving van uw verzoek legt u uw badge en bankkaart neer, alsook foto's van uw broer en het arbeidscontract van uw werk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omdat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gezien u verschillende gebrekkige, niet aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw relaas fundamenteel ondergraven doordat u op de DVZ een compleet ander relaas weergeeft dan u op het CGVS doet. Op de DVZ verklaarde u immers dat u vreesde door Daesh te zullen worden gedood omdat u niet inging op hun poging tot rekrutering. De reden voor uw vertrek uit Afghanistan was volgens uw verklaringen dat Daesh u en uw broer wilden rekruteren, waarop uw vader zei dat jullie dat niet mochten doen en besliste dat jullie het land dienden te verlaten (CGVS vragenlijst, 3.5). Op het CGVS daarentegen legt u volledig andere verklaringen af en zegt u dat mannen van de taliban of Daesh jullie huis binnenvielen om u en uw broer te doden omdat jullie voor de Patsun Kawanki werkten, terwijl zij u in het verleden reeds hadden gewaarschuwd dat u uw werk als soldaat voor het Afghaanse leger moest stopzetten, wat u toen ook had gedaan (CGVS, p. 4, 8-10, 13). De reden voor uw vertrek zou dus niet zijn dat Daesh jullie wilde rekruteren maar dat u en uw broer militair (en logistiek) aan de kant van de autoriteiten werkten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u op de DVZ verklaarde dat de Daesh u en uw broer vroegen om hen te vervoegen, zegt u slechts dat u dat niet heeft verklaard (CGVS, p. 14). Een simpele ontkenning van eerder afgelegde verklaringen kan vanzelfsprekend niet overtuigen.

Hoewel het CGVS u de kans bood om deze fundamentele inconsistentie of omissie te verklaren, slaagt u daar allerminst in.

Ten eerste dient te worden ingegaan op uw profiel, dat het CGVS niet geloofwaardig acht. Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw interview op de DVZ niet vermeldde dat u voor het leger heeft gewerkt (CGVS vragenlijst, 5). U zegt in dit opzicht dat anderen u vroegen waarom u dat zou vermelden, als u geen bewijzen had van uw werk. U wordt gevraagd waarom u uiteindelijk besliste om op de DVZ niet te vermelden dat u voor de overheid had gewerkt, waarop u antwoordt dat u uw badges nog niet bij zich had. Gevraagd waarom u niet wilde zeggen dat u voor de overheid had gewerkt omdat u uw badges niet bijhad, geeft u geen antwoord op de vraag en herhaalt u slechts dat u geen documenten bij had. U wordt erop

gewezen dat u ook kon zeggen dat u voor de overheid had gewerkt, zonder dat onmiddellijk te bewijzen (CGVS, p. 3). U zegt dat uw vrienden uit het centrum u hadden gezegd dat uw verklaringen niet zouden worden geaccepteerd indien u geen bewijzen had. Wanneer wordt doorgevraagd op uw pogingen om zich meer te informeren over uw procedure en over wat u beter wel of niet zou zeggen tijdens uw interview, blijkt dat u zich verder niet heeft geïnformeerd bij mensen met meer kennis van zaken omdat u niet wilde praten over uw problemen. Dit is absoluut niet overtuigend (CGVS, p. 4). Dat u het naliet om op de DVZ te vermelden dat u voor het leger heeft gewerkt -wat geleet op uw relaas uiterst belangrijke informatie is en hier geen aannemelijke verklaring voor heeft, heeft tot gevolg dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als soldaat voor het leger.

In dezelfde zin is het opmerkelijk dat u niet vermeldde dat uw broer voor de Patsun Kawanki heeft gewerkt (CGVS vragenlijst, 5; CGVS, p. 8 en p. 9). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niets zei over zijn werk, zegt u opnieuw slechts dat u geen documenten had en daarom niets zei. Volgens dezelfde redenering supra is het niet hebben van documenten geen overtuigende verklaring voor het weglaten van belangrijke informatie. Dat u verklaart niets over uw broer te hebben gezegd gezien u geen documenten had is te meer opmerkelijk gezien u verklaart dat u ten tijde van uw interview op de DVZ wel foto's bezat van uw broer bij de Patsun Kawanki. Gevraagd waarom u die foto's niet neerlegde destijds, zegt u dat u op dat moment erg verdrietig was en niet naar zijn foto's kon kijken. Uw verklaring overtuigt als vanzelfsprekend niet. Bovendien vermeldde u evenmin dat u als chauffeur werkte voor uw broer en zijn collega's, en zelf dus ook voor de Patsun Kawanki werkte en betaald werd (CGVS, p. 8 en p. 9). Gezien u tijdens uw onderhoud geen enkel document neerlegt van uw engagement voor de Patsun Kawanki, is het uiterst onduidelijk waarom ook dit heeft nagelaten te vermelden op de DVZ. Uw gebrekkige en niet aannemelijke verklaringen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw broer, noch aan uw eigen rol bij de Patsun Kawanki.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de profielen van u en uw broer, kan er automatisch ook geen geloof worden gehecht aan de problemen met de Daesh of taliban die rechtstreeks voortvloeien uit jullie profielen (CGVS, p. 9 en p. 10).

Volledigheidshalve worden hieronder nog enkele elementen aangehaald die de ongeloofwaardigheid van uw relaas bevestigen.

Wanneer u een eerste maal wordt gevraagd waarom u op de DVZ niets zei over de inval in uw huis, antwoordt u niet op de vraag en bevestigt u slechts dat u dat niet heeft gezegd. Nogmaals gevraagd waarom u op de DVZ niets zei over de inval zegt u dat u onder stress stond, uw broer gedood was en u niet weet wat u gezegd heeft (CGVS, p. 13). Dat u de feiten dermate anders zou weergeven dat het een volledig ander relaas is omdat u onder stress stond is niet aannemelijk.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat er is gebeurd met uw broer I(...). Op de DVZ zegt u dat u het land hebt verlaten, maar dat uw broer niet wilde vertrekken. Uw broer ging in de plaats daarvan naar een checkpoint - u had geen idee wat hij daar deed-, waarna hij werd gedood – u had geen idee hoe- door Daesh (CGVS vragenlijst, 5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u en uw broer I(...) het land samen verlieten, waarna hij in Turkije werd opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. Na zijn aankomst in Afghanistan werd hij ontvoerd en vermoord door Daesh of de taliban (CGVS, p. 3 en p. 14). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u een antwoord dat weinig steek houdt. Zo zegt u slechts dat uw broer werd teruggestuurd naar Afghanistan en werd vermoord, waardoor u niets over hem heeft verteld en heeft gezegd dat u het land alleen heeft verlaten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u op de DVZ verklaringen aflegde die niet stroken met de werkelijkheid, reageert u naast de kwestie en zegt u dat uw broer werd opgepakt in Turkije en teruggestuurd naar Afghanistan toen u in Servië was, waardoor u niets over hem heeft verteld (CGVS, p. 14). Gezien u op geen enkel moment een duidelijk en aannemelijk antwoord geeft op de vragen die u worden gesteld, bevestigen de tegenstrijdige verklaringen de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Automatisch kan er ook geen geloof worden gehecht aan de dood van uw broer, zoals door u weergegeven.

Verder is het opmerkelijk dat u door het niet vermelden van uw werk voor het leger, evenmin heeft vermeld dat uw vader via de malek bedreigd is geweest door Daesh of de taliban, waardoor u uw werk beweerdelijk diende te verlaten (CGVS vragenlijst, 5; CGVS, p. 10). Dit bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw profiel nogmaals, alsook de ongeloofwaardigheid van uw problemen.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met het werk van u en uw broer, kunnen deze geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van uw nood aan internationale bescherming.

Uw badge en bankkaart hebben betrekking op uw werk voor het leger dat, zoals supra opgemerkt, niet geloofwaardig werd bevonden. Zulke documenten kunnen enkel dienen ter ondersteuning van reeds geloofwaardig bevonden verklaringen en kunnen op zich de geloofwaardigheid van uw job niet vaststellen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt namelijk dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze,

via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De foto's van uw broer hebben betrekking op zijn werk voor de Patsun Kawanki dat, zoals supra opgemerkt, evenmin geloofwaardig werd bevonden. De foto's waarop een jongeman in legeroutfit te zien is, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Te meer niet gezien uit de foto's niet kan worden afgeleid dat de persoon op de foto's wel degelijk uw broer is. De foto's van uw broer in Turkije en de foto van zijn begrafenis kunnen supra gedane vaststellingen evenmin veranderen. Uit de foto's in se kan namelijk niet worden afgeleid dat de persoon op de foto's uw broer is, noch kan op basis van de geloofwaardigheid van uw relaas worden hersteld. Het arbeidscontract van uw werk in België heeft betrekking op uw leven hier en kan de hierboven gedane vaststellingen niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022,

beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op

vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een

aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris *in casu* een kennelijke beoordelingsfout maakt.

2.1.2. In de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift wordt gerefereerd aan (recente) algemene landeninformatie over de situatie in Afghanistan (stukken 1-74).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding

toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt nu geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden asielmotieven, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en hij in gebreke blijft zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissing formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij door Islamitische Staat (Daesh) of de taliban zal worden vermoord omdat hij er voor de (voormalige) overheid zou hebben gewerkt.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ).

In casu stelt de Raad vast dat waar verzoeker bij de DVZ liet optekenen in het dorp Oghaz, gelegen in het district Haskamena/Deh Bala van de provincie Nangarhar te hebben gewoond van zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Afghanistan (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10), hij dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) ontkent en aangeeft in Oghaz te hebben gewoond tot hij stopte met zijn dienst in het leger, waarna hij met zijn familie naar het dorp Deh Bala verhuisde. Zijn vader zou de beslissing om te verhuizen hebben genomen naar aanleiding van bedreigingen door Daesh en/of de taliban omwille van verzoekers werkzaamheden bij het leger (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ, erkende verzoeker te hebben verklaard dat hij zijn hele leven in Oghaz woonde doch beweerde hij tevens te hebben verklaard *"dat wij in Deh Bala hebben gewoond"*. De Raad stelt vast dat verzoeker bij de DVZ aangaf dat de actuele verblijfplaats van zijn ouders, zijn enige nog levende broer en zijn zussen *"Deh Bala zelf"* is, doch dat verzoeker nergens aangaf daar gedurende de laatste jaren voorafgaand aan zijn voorgehouden vertrek halverwege 2020 zelf te hebben gewoond (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vragen 10, 13A, 17). De vaststelling dat verzoeker met betrekking tot zijn verblijfplaats gedurende de laatste jaren voorafgaand aan zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2020 geen coherente verklaringen heeft afgelegd, vormt een eerste negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van de feiten en vrees die hem ertoe zouden hebben genoopt deze plaats te verlaten en elders bescherming te zoeken.

Verder stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker bij de DVZ een compleet ander vluchtrelaas heeft weergegeven dan het relaas dat hij op het CGVS heeft uiteengezet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

"Op de DVZ verklaarde u immers dat u vreesde door Daesh te zullen worden gedood omdat u niet inging op hun poging tot rekrutering. De reden voor uw vertrek uit Afghanistan was volgens uw verklaringen dat Daesh u en uw broer wilden rekruteren, waarop uw vader zei dat jullie dat niet mochten doen en besliste dat jullie het land dienden te verlaten (CGVS vragenlijst, 3.5). Op het CGVS daarentegen legt u volledig andere verklaringen af en zegt u dat mannen van de taliban of Daesh jullie huis binnenvielen om u en uw broer te doden omdat jullie voor de Patsun Kawanki werkten, terwijl zij u in het verleden reeds hadden gewaarschuwd dat u uw werk als soldaat voor het Afgaanse leger moest stopzetten, wat u toen ook had gedaan (CGVS, p. 4, 8-10, 13). De reden voor uw vertrek zou dus niet zijn dat Daesh jullie wilde rekruteren maar dat u en uw broer militair (en logistiek) aan de kant van de autoriteiten werkten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u op de DVZ verklaarde dat de Daesh u en uw broer vroegen om hen te vervoegen, zegt u slechts dat u dat niet heeft verklaard (CGVS, p. 14). Een simpele ontkenning van eerder afgelegde verklaringen kan vanzelfsprekend niet overtuigen.

Hoewel het CGVS u de kans bood om deze fundamentele inconsistentie of omissie te verklaren, slaagt u daar allerminst in.

Ten eerste dient te worden ingegaan op uw profiel, dat het CGVS niet geloofwaardig acht. Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw interview op de DVZ niet vermeldde dat u voor het leger heeft gewerkt (CGVS vragenlijst, 5). U zegt in dit opzicht dat anderen u vroegen waarom u dat zou vermelden, als u geen bewijzen had van uw werk. U wordt gevraagd waarom u uiteindelijk besliste om op de DVZ niet te vermelden dat u voor de overheid had gewerkt, waarop u antwoordt dat u uw badges nog niet bij zich had. Gevraagd waarom u niet wilde zeggen dat u voor de overheid had gewerkt omdat u uw badges niet bijhad, geeft u geen antwoord op de vraag en herhaalt u slechts dat u geen documenten bij had. U wordt erop gewezen dat u ook kon zeggen dat u voor de overheid had gewerkt, zonder dat onmiddellijk te bewijzen (CGVS, p. 3). U zegt dat uw vrienden uit het centrum u hadden gezegd dat uw verklaringen niet zouden worden geaccepteerd indien u geen bewijzen had. Wanneer wordt doorgevraagd op uw pogingen om zich meer te informeren over uw procedure en over wat u beter wel of niet zou zeggen tijdens uw interview, blijkt dat u zich verder niet heeft geïnformeerd bij mensen met meer kennis van zaken omdat u niet wilde praten over uw problemen. Dit is absoluut niet overtuigend (CGVS, p. 4). Dat u het naliet om op de DVZ te vermelden dat u voor het leger heeft gewerkt -wat gelet op uw relaas uiterst belangrijke informatie is- hier geen aannemelijke verklaring voor heeft, heeft tot gevolg dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als soldaat voor het leger.

In dezelfde zin is het opmerkelijk dat u niet vermeldde dat uw broer voor de Patsun Kawanki heeft gewerkt (CGVS vragenlijst, 5; CGVS, p. 8 en p. 9). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niets zei over zijn werk, zegt u opnieuw slechts dat u geen documenten had en daarom niets zei. Volgens dezelfde redenering supra is het niet hebben van documenten geen overtuigende verklaring voor het weglaten van belangrijke informatie. Dat u verklaart niets over uw broer te hebben gezegd gezien u geen documenten had is te meer opmerkelijk gezien u verklaart dat u ten tijde van uw interview op de DVZ wel foto's bezat van uw broer bij de Patsun Kawanki. Gevraagd waarom u die foto's niet neerlegde destijds, zegt u dat u op dat moment erg verdrietig was en niet naar zijn foto's kon kijken. Uw verklaring overtuigt als vanzelfsprekend niet. Bovendien vermeldde u evenmin dat u als chauffeur werkte voor uw broer en zijn collega's, en zelf

dus ook voor de Patsun Kawanki werkte en betaald werd (CGVS, p. 8 en p. 9). Gezien u tijdens uw onderhoud geen enkel document neerlegt van uw engagement voor de Pastun Kawanki, is het uiterst onduidelijk waarom ook dit heeft nagelaten te vermelden op de DVZ. Uw gebrekkige en niet aannemelijke verklaringen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw broer, noch aan uw eigen rol bij de Patsun Kawanki.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de profielen van u en uw broer, kan er automatisch ook geen geloof worden gehecht aan de problemen met de Daesh of taliban die rechtstreeks voortvloeien uit jullie profielen (CGVS, p. 9 en p. 10).

Volledigheidshalve worden hieronder nog enkele elementen aangehaald die de ongeloofwaardigheid van uw relaas bevestigen.

Wanneer u een eerste maal wordt gevraagd waarom u op de DVZ niets zei over de inval in uw huis, antwoordt u niet op de vraag en bevestigt u slechts dat u dat niet heeft gezegd. Nogmaals gevraagd waarom u op de DVZ niets zei over de inval zegt u dat u onder stress stond, uw broer gedood was en u niet weet wat u gezegd heeft (CGVS, p. 13). Dat u de feiten dermate anders zou weergeven dat het een volledig ander relaas is omdat u onder stress stond is niet aannemelijk.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat er is gebeurd met uw broer I(...). Op de DVZ zegt u dat u het land hebt verlaten, maar dat uw broer niet wilde vertrekken. Uw broer ging in de plaats daarvan naar een checkpoint - u had geen idee wat hij daar deed-, waarna hij werd gedood – u had geen idee hoe- door Daesh (CGVS vragenlijst, 5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u en uw broer I(...) het land samen verlieten, waarna hij in Turkije werd opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. Na zijn aankomst in Afghanistan werd hij ontvoerd en vermoord door Daesh of de taliban (CGVS, p. 3 en p. 14). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u een antwoord dat weinig steek houdt. Zo zegt u slechts dat uw broer werd teruggestuurd naar Afghanistan en werd vermoord, waardoor u niets over hem heeft verteld en heeft gezegd dat u het land alleen heeft verlaten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u op de DVZ verklaringen aflegde die niet stroken met de werkelijkheid, reageert u naast de kwestie en zegt u dat uw broer werd opgepakt in Turkije en teruggestuurd naar Afghanistan toen u in Servië was, waardoor u niets over hem heeft verteld (CGVS, p. 14). Gezien u op geen enkel moment een duidelijk en aannemelijk antwoord geeft op de vragen die u worden gesteld, bevestigen de tegenstrijdige verklaringen de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Automatisch kan er ook geen geloof worden gehecht aan de dood van uw broer, zoals door u weergegeven.

Verder is het opmerkelijk dat u door het niet vermelden van uw werk voor het leger, evenmin heeft vermeld dat uw vader via de malek bedreigd is geweest door Daesh of de taliban, waardoor u uw werk beweerdelijk diende te verlaten (CGVS vragenlijst, 5; CGVS, p. 10). Dit bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw profiel nogmaals, alsook de ongeloofwaardigheid van uw problemen."

Verzoeker weerlegt noch verklaart de vaststelling dat hij met betrekking tot de kern van zijn relaas bij de DVZ fundamenteel andere verklaringen heeft afgelegd dan op het CGVS waar hij louter herhaalt dat hij niet wist of het de taliban of Daesh waren die problemen hadden veroorzaakt voor hem en zijn broer en erop wijst dat hij bij de DVZ wel uitlegde dat hij problemen had gekend met een van deze gewapende groepen. Indien verzoeker niet zeker wist of de problemen die zouden hebben geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst door Daesh werden veroorzaakt dan wel door de Taliban, mag worden verwacht dat hij dit ook zo zou hebben aangegeven tijdens zijn gehoor bij de DVZ, *quod non*. Desgevraagd verklaarde verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij zal worden gedood door Daesh en vermeldde hij de Taliban niet als mogelijke actor van vervolging (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.4). De omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ de tijd niet had om alles in detail uit te leggen doet op geen enkele wijze afbreuk aan zijn verplichting om te allen tijde correcte en coherente verklaringen af te leggen aangaande de bron van zijn vrees. Behalve over de mogelijke actor van vervolging blijkt verzoeker bij de DVZ ook over de reden voor zijn vertrek fundamenteel andere verklaringen te hebben afgelegd, daar hij voorhield dat Daesh hem en zijn broer wilde rekruteren, terwijl hij op het CGVS beweert dat Daesh of de Taliban hem en zijn broer wilde doden omdat zij voor de Patsun Kawanki werkten. Het feit dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS spontaan aangaf dat hij bij de DVZ niet vermeldde dat hij en zijn broer bij de overheid hebben gewerkt, en hiermee dus niet wachtte tot hij ermee geconfronteerd werd, doet niets af aan de verwachting dat hij dit cruciale element van zijn relaas reeds bij de DVZ zou hebben vermeld, noch aan de pertinente vaststelling dat de verklaring die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS voor deze omissie gegeven heeft niet kan overtuigen. Te dezen beperkt verzoeker zich er in zijn verzoekschrift in wezen toe zijn eerdere uitleg te herhalen, met name dat hij zijn vroeger werk bij het leger en dat van zijn broer bij de Patsun Kawanki, alsook zijn eigen werkzaamheden als chauffeur voor zijn broer en diens collega's en dus indirect voor de Patsun Kawanki, bij de DVZ niet vermeldde omdat hij toen nog niet over documenten zou hebben beschikt om zijn verklaringen hierover te staven. De omstandigheid dat verzoeker ten tijde van zijn gehoor bij de DVZ niet

de bijstand van een advocaat genoot en slecht zou zijn geadviseerd neemt niet weg dat hem uitdrukkelijk gewezen werd op zijn plicht om nauwkeurige en waarachtige verklaringen af te leggen over de redenen waarom hij om internationale bescherming verzoekt en hem ook duidelijk werd gemaakt dat hij niet diegenen mag geloven die hem aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anderszins voor te stellen (AD, stuk 7, vragenlijst, voorafgaand advies). Verzoeker was ten tijde van zijn gehoor bij de DVZ op 6 juli 2021 reeds 24 jaar oud en aldus matuur genoeg om het belang van correcte verklaringen, waarop hij uitdrukkelijk werd gewezen, te beseffen. Hij draagt dan ook zelf de volle verantwoordelijkheid voor de verklaringen die hij bij de DVZ heeft afgelegd of niet heeft afgelegd. Door in zijn verzoekschrift eveneens louter te herhalen dat hij evenmin bij de DVZ melding maakte van het werk van zijn broer bij de Patsun Kawanki – en zijn eigen werk als chauffeur voor zijn broer en diens collega's – omdat hij (nog) geen documenten had die dit werk konden bewijzen, volhardt verzoeker slechts in zijn verklaringen, die niet kunnen overtuigen, te meer daar hij uiteindelijk geen enkel werkdocument van hem of zijn broer heeft neergelegd, naar eigen zeggen omdat de Patsun Kawanki geen documenten hadden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Verzoeker kan verder niet overtuigen door louter te herhalen dat hij de foto's van zijn broer bij de Patsun Kawanki, die hij klaarblijkelijk reeds in zijn bezit had ten tijde van zijn interview bij de DVZ, toen niet neerlegde omdat hij verdrietig was vanwege het overlijden van zijn broer. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij geen tijd had om hierover te praten omdat het gesprek bij de DVZ zo kort was, maar dat hij wel vertelde dat zijn broer was omgekomen. Dat verzoeker uit tijdsgebrek bij de DVZ geen melding zou hebben kunnen maken van het werk van zijn broer of het bestaan van foto's die dit zouden kunnen bewijzen, is een loutere bewering die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. De Raad merkt op dat verzoeker bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn interview bij de DVZ heel goed verlopen was en dat hij ter verklaring van zijn nalaten te vermelden dat hij en zijn broer bij de overheid hadden gewerkt louter verwees naar het gebrek aan (documentaire) bewijzen (*ibid.*, p. 2-3). Het is niet ernstig dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift *post factum* voorhoudt bij de DVZ niet genoeg tijd te hebben gekregen om alle essentiële elementen van zijn relaas te vermelden.

Waar verzoeker aanvoert dat de taalbarrière hem bij de DVZ zou hebben verhinderd om zijn problemen correct en duidelijk weer te geven, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen bij de DVZ heeft afgelegd in het Pasjtöe, welke taal hij blijkens zijn 'verklaring betreffende procedure' van 6 juli 2021 voldoende beheerst om de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (AD, stuk 7, verklaring betreffende procedure). Verzoeker licht niet concreet toe in welke zin er aldus sprake was van een taalbarrière. Verzoeker bevestigde op het CGVS dat hij de tolk bij de DVZ goed verstond en uit de stukken in het administratief dossier kan verder niet blijken dat er zich bij de DVZ problemen hebben voorgedaan met de tolk of de vertaling. Verzoeker meent dat hij bij de DVZ tevens verhinderd was gedegen verklaringen af te leggen over zijn problemen "*omdat hij uitgeput was na een migratiereis en in een land was aangekomen waar hij zich niet kon oriënteren*". Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor zijn moeilijke situatie, kan deze uitleg niet volstaan, nu verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat zijn cognitieve vermogens toen dermate aangetast zouden zijn geweest dat hij niet meer in staat zou zijn geweest om correcte verklaringen af te leggen over de kern van zijn relaas. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker bij de DVZ op geen enkel moment had aangegeven dat hij, omwille van de precaire omstandigheden waarin hij zich zou hebben bevonden, niet in staat was om correcte verklaringen af te leggen (AD, stuk 7, 'verklaring DVZ', vraag 28, en Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ).

Waar verzoeker wijst op een aantal elementen die hij met betrekking tot zijn werk als soldaat en het werk van zijn broer bij de Patsun Kawanki heeft aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud en die volgens hem niet in twijfel worden getrokken, dient erop te worden gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. De door verzoeker aangehaalde elementen wegen niet op tegen de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die voldoende draagkrachtig zijn en volstaan om te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel van voormalig soldaat in het Afghaans nationaal leger en dat van zijn broer van soldaat bij de Patsun Kawanki, noch aan de diensten die verzoeker als chauffeur zou hebben verleend aan zijn broer en diens collega's. In welke zin uit de loutere duur van zijn persoonlijk onderhoud zou kunnen blijken dat het onderzoek naar zijn profiel van voormalige soldaat in het Afghaans nationaal leger ontoereikend was, wordt door verzoeker niet verduidelijkt, noch kan dit blijken uit de stukken van het administratief dossier. Een verder onderzoek naar dit voorgehouden profiel en dat van zijn broer dringt zich *in casu* niet op.

Wat betreft de overige in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, met name dat (i) hij bij de DVZ niets zei over de inval in zijn huis, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over wat er is gebeurd met zijn broer I., en (iii) hij door het niet vermelden van zijn werk voor het leger evenmin heeft vermeld dat zijn vader via de *malek* bedreigd is geweest door Daesh of de taliban waardoor hij zijn werk beweerdelijk diende te verlaten, beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het volharden in de uitleg die hij dienaangaande heeft gegeven op het CGVS respectievelijk in zijn verzoekschrift en die, omwille van de hoger aangehaalde redenen, niet kan overtuigen.

De Raad besluit in navolging van de adjunct-commissaris dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met zijn werk en dat van zijn broer en dat deze aldus geen dienstige basis kunnen vormen voor een risicoanalyse in het kader van zijn nood aan internationale bescherming.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift tevens op zijn kwetsbaar profiel en individuele situatie. Hij licht toe dat hij zijn hele leven in twee kleine dorpen heeft geleefd en dat dit een invloed op hem heeft, dat hij nooit naar school ging, dat hij jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan (ongeveer 23 jaar oud toen hij vertrok) en dat zijn familie nog steeds in Afghanistan woont en hij zich zorgen maakt over hen. Volgens hem is er zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van zijn verklaringen geen rekening gehouden met dit profiel. Hij stelt dat hij de vragen van de *protection officer* zo goed als hij kon beantwoordde, ondanks het feit dat ze soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel. Volgens hem kan in het licht van dit profiel niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas worden verwacht als van iemand die beter opgeleid en serener is. Hij stelt dat de beoordeling van zijn geloofwaardigheid dus minder zwaar had moeten worden "*aangerekend*" en acht de beoordeling van de adjunct-commissaris te streng. Hij stelt dat hij het "*precieze verhaal heeft doorgegeven*". Hij kan met dit betoog evenwel niet overtuigen. Verzoeker laat vooreerst na te concretiseren welke invloed het gegeven dat hij zijn hele leven in twee kleine dorpen zou hebben geleefd precies op hem heeft. Eveneens laat hij na te concretiseren waarom hij zich zorgen maakt over zijn familieleden en wat voor impact dit zou hebben op zijn mogelijkheden om coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De Raad benadrukt hoe dan ook dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de beschermingsaanvraag. Ook van een jeugdig persoon die beweert zijn hele leven in een klein dorp te hebben geleefd en geen scholing te hebben genoten kan worden verwacht dat hij coherente, duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over zijn persoonlijke leefwereld en wat hij stelt zelf te hebben meegemaakt, wat *in casu* niet het geval is. De Raad wijst er nog op dat een gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonde dat hij niet over de verstandelijke vermogens zou beschikken om vragen te beantwoorden over wat hij stelt te hebben meegemaakt. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de *protection officer* eenvoudige en duidelijke vragen stelde die waren aangepast aan het profiel van verzoeker. Dat verzoeker doorheen zijn procedure dermate verschillende verklaringen aflegde over essentiële elementen van zijn vluchtrelaas kan niet louter worden vergoelijkt door zijn beweerde afkomst uit een klein dorp, zijn gebrek aan scholing, zijn beweerde jeugdige leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en het gegeven dat hij zich zorgen zou maken over zijn familieleden. Dat de adjunct-commissaris een veel te strenge en subjectieve beoordeling heeft gemaakt, door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met verzoekers bijzonder kwetsbare profiel, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Door nog in het algemeen aan te voeren dat (i) de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn, dat (ii) hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en dat (iii) hij ook een coherent relaas heeft afgelegd, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, deugdelijk en draagkrachtig zijn en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker, zoals blijkt uit het bovenstaande, wel degelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas.

De stukken die verzoeker op het CGVS heeft neergelegd ter staving van zijn werk voor het leger en het werk van zijn broer voor de Patsun Kawanki kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst kunnen worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht, waardoor de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)). De door verzoeker voorgelegde badge en bankkaart, die moeten worden meegenomen in een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, kunnen derhalve niet dienen als bewijs van zijn voorgehouden militair profiel, in acht genomen de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot zijn verklaringen hierover (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 1). Wat betreft de neergelegde foto's waarop verzoekers broer te zien zou zijn, respectievelijk als lid van de Patsun Kawanki, op doorreis in Turkije en nadat hij zou zijn omgekomen (AD, *ibid.*, nr. 2), dient erop te worden gewezen dat uit deze foto's op zich niet kan worden afgeleid dat het hier daadwerkelijk verzoekers broer betreft en dat verzoeker evenmin identiteitsdocumenten voorlegt die de band met de persoon van wie hij beweert dat het zijn broer is kunnen staven. Over zijn eigen *taskara* verklaarde verzoeker bij de DVZ dat die nog in Afghanistan lag (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 25). Desgevraagd op het CGVS, verklaarde verzoeker in tegenspraak hiermee dat zijn *taskara* in beslag werd genomen toen hij bij het leger ging. Wie bij het leger gaat werken, zou zijn *taskara* niet meer terug krijgen, aldus verzoeker (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 12). Dit betreft bovendien een loutere bewering die verzoeker op geen enkele wijze staakt. Dat verzoekers broer wel een *taskara* zou hebben gehad, maar verzoeker voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud vergeten was te vragen die op te sturen en klaarblijkelijk nadien niets meer ondernomen heeft om deze *taskara* alsnog te verkrijgen en neer te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, bevestigt verzoekers gebrekkige medewerking bij het vaststellen van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van zijn verzoek kunnen vormen (*ibid.*, p. 4). Het komt immers aan verzoeker toe om de nodige inspanningen te leveren om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift nog op dat hij de *takara* van zijn broer wilde overleggen om zijn beweringen te staven, doch toont niet aan dat hij daartoe zou zijn verhinderd buiten zijn wil om. Bovendien kan aan privéfoto's hoe dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De door verzoeker neergelegde foto's kunnen derhalve evenmin volstaan om de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

De arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en de loonbrief die verzoeker op het CGVS heeft neergelegd (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 3) hebben betrekking op zijn integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met de taliban of Daesh in Afghanistan niet.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stukken 1-74), heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban of Daesh hem zouden willen doden omwille van de vermeende werkzaamheden van hem en zijn broer voor de (voormalige) overheid.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij vreest als verwesterd te kunnen worden beschouwd omdat hij Afghanistan sinds ongeveer drie jaar heeft verlaten.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de

taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLOnews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische

redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen hekelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn verwestering niet werd onderzocht tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij betoogt dat de *protection officer* er geen verdere vragen over heeft gesteld, ondanks de verklaringen die hij heeft afgelegd. De Raad stelt wat dit betreft vast dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk blijft voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt om het gehoor te sturen. Bovendien heeft verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in zijn verzoekschrift in te gaan op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker zijn land van herkomst inmiddels drieënhalve jaar geleden verlaten heeft en zo’n tweeënhalve jaar in België verblijft, kan vooreerst niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker was 23 jaar oud toen hij Afghanistan verliet en aldus reeds gevormd naar de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zijn ouders, broers en zussen nog steeds in Deh Bala wonen en dat hij ongeveer één keer per week contact opneemt met hen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Derhalve kan, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker Pasjtoe spreekt (AD, stuk 7, verklaring betreffende procedure). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in België hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde arbeidsovereenkomst en loonbrief (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 3) tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken geven immers enkel aan dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België te werken, maar tonen geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze stukken op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Door verder louter te poneren dat hij zich niet op de traditionele Afghaanse wijze kleedt, dat hij geen baard heeft, dat hij zijn haar op een moderne manier draagt, dat hij een westerse stijl heeft, dat hij alle religies in België respecteert, dat hij samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht, dat hij perfect of volledig geïntegreerd is, dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en *mores*, dat zijn gedrag en waarden aanzienlijk veranderd zijn en dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen, zonder hiervan enig (begin van) bewijs bij te brengen, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand

probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verzoekers beweerde herkomst uit een ruraal en “*bijzonder*” conservatief dorp in de provincie Nangarhar is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat hij afkomstig zou zijn uit een ruraal en “*bijzonder*” conservatief dorp in de provincie Nangarhar, een provincie waar onder meer verschillende Afgaanse groeperingen aanwezig zijn, is, bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban en/of Daesh omwille van zijn vermeende werkzaamheden en die van zijn broer voor de (voormalige) overheid niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door de gedragingen van de nieuwe de-factoregering en dat het een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de “*niet-democratische aarde van de Taliban regime*”, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de bovenstaande analyse is gesteund.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.2.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT